

Behandling, og jeg gjør det, fordi jeg ikke kan Andet end betragte den ligefremme Forkastelse af Sagens Overgang til 2den Behandling som et Tillidsvotum til Ministeriet, Noget, det hverken har forlangt eller kunde vente. Jeg kan paa ingen Maade være enig med den ærede Rigsdagsmand for Holst. Amts 2den Valgkreds (Tscherning) i, at det ingen videre Betydning skulde have, at man nu lader denne Sag falde. Jeg siger ikke, at Sagens Overgang til 2den Behandling er det Samme som — det kan ikke falde Nogen ind — som Adressens Antagelse ved den 2den Behandling, men jeg siger, at, ligesom den indledende Behandling havde sin Betydning, saaledes har ogsaa denne 1ste. Behandling sin Betydning, og jeg paastaar, at en Forkastelse af Sagens Overgang, saaledes som den nu foreligger, vilde være en Udtalelse af et bestemt Tillidsvotum til Ministeriet (Nei! Nei!). Ja, det er nu min Opfattelse deraf, og jeg har Ordet, for at udtale den. Det er Noget, som, efter min fulde Overbevisning, Ministeriet hverken kan vente eller forlange. Jeg vil kortelig fremhæve nogle Hovedpunkter i denne Henseende. Der er eet Punkt, hvortil jeg maatte have nogen Anledning til særlig at komme tilbage, det er Tidspunktet til Meddelelsen af de nærmere Oplysninger, som vedkomme Kundgjørelsen af 28de Januar 1852. Det er en Skjønssag, men jeg vil frit henvende mig saavel til Thinget som til selve den ærede Udenrigsminister, om jeg ikke har Ret, naar jeg paastaar, at den ærede Udenrigsminister sidst havde givet os Grund til nu at vente den Meddelelse, som han idag har nægtet os. Jeg har ikke kunnet forstaae det Svar, han i sin Tid gav mig, anderledes, end at Actstykkerne nu maatte kunne meddeles. Jeg vil fornemmelig henlede Opmærksomheden paa den Dittring, hvori det hedder, at Kongen — den ærede Minister mener naturligvis Kongens Regjering — ikke bør meddele de Actstykker,

hvorpaa han begrundet en vis Forhaabning om, at hans fulde Myndighed vil gjenoprettes i Henseende til Landets Heelhed, førend Erfaringen har stadfæstet Nødtigheden af den Udsligt, han saaledes troer at have. Jeg kunde fremhæve flere Dittringer, og kunde fremhæve den Maade, hvorpaa jeg selv svarede den ærede Minister, uden at han dertil gjorde nogen Indvending. Jeg henvender mig aldeles rolig til ham selv med det Spørgsmaal: om han ikke har tænkt paa det Tidspunkt, da Holsteen blev rømmet af fremmede Tropper; det kan være, at det ikke var rigtigt, at den ærede Udenrigsminister dengang saa tydeligt betegnede det Tidspunkt, og at han burde have betegnet et andet, men det er for mig noget paafaldende, at den ærede Minister først nu har faaet de Betænkkeligheder, som sandelig dog dengang maatte have fremstillet sig for ham, hvis de kunde være afgjørende; thi det var jo forveien vitterligt, at der maatte være Spørgsmaal om Forhandling mellem Østerrig-Preussen og Forbundsforamlingen. Disse Forhandlinger kunde ikke være Begivenheder, som andetsteds kunde siges at være vitterlige for Alle; thi hvorledes det gaaer til i Frankrig, det kan være den ærede Minister vitterligt, som faaer Breve deraf, men det er ikke vitterligt for den vide Verden, derimod kunde det være vitterligt for den vide Verden, om Tropperne rykkede ud. Det er altsaa for mig paafaldende, det styrker ikke Tilliden, at den ærede Minister, efter saa kort Tids Forløb, forandrer det Tidspunkt, naar han troer at kunne give disse Oplysninger, som dog maae erkjendes at være nødvendige. Jeg siger, de maae erkjendes for at være nødvendige — det er erkjendt —; men skal jeg atter i saa Ord antyde hvorfor, da svarer jeg: der er i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 gjort saa store Indrømmelser, at disse Indrømmelser maae være gjorte, for at opnaae et bestemt Formaal.